Šv. Pijaus X kunigų brolija

Lietuva

Aplinkraštis

Nr. 16

LAPKRITIS - GRUODIS

2011

Turinys

Žmonės dažnai klausia, kiek kainuoja Aplinkraštis. Jis duodamas NEMOKAMAI, nes už jį moka šv. Juozapas. Vis dėlto šv. Juozapas visuomet ieško žmonių, kurie įvairiausiais būdais padėtų jam plėsti Jėzaus karalystę: materialine pagalba, platindami religinę literatūrą, malda ar kitais gerais darbais. Kad šventasis Dievo Sūnaus Globėjas galėtų toliau tęsti savo didį darbą, reikia kiekvieno žmogaus atsiliepimo į jo kvietimą.

Mieli Tradicijos draugai,

Charizminis judėjimas yra paplitęs visame pasaulyje ir daro nemažą įtaką Lietuvos tikintiesiems. Bet yra gana sunku gauti išsamesnę informaciją apie jo kilmę ir keliamą pavojų. Todėl mes spausdiname kun. Skoto Gardnerio straipsnį apie charizminį judėjimą. Šiame Aplinkraštyje pateikiame pirmąją straipsnio dalį, antroji bus išspausdinta kitame numeryje.

Religijų susitikimas Asyžiuje, kuris vienintelę tikrąją religiją sulygina su klaidingomis religijomis, mums vėl parodo būtinybę uoliai melstis, kad ateitų Nekaltosios Marijos Širdies triumfas. Mūsų Generalinis Vyresnysis prašo viso pasaulio tikinčiuosius melstis šia intencija ir surinkti dvylika milijonų Rožančių.

Neužmirškime, kad Bažnyčios atsinaujinimas priklauso ir nuo kiekvieno kataliko maldos bei aukos. Gilus širdžių atsivertimas neįvyks savaime. Mes visi aiškiai matome, kad tam reikia malonės stebuklo, daug didesnio nei būta iki šiol. Pasaulis turi suprasti, kad tik per Kristų galima pasiekti taiką ir išganymą.

Drąsiai eikime savo keliu kaip katalikai, nepaisydami prieštaravimų. Uoliau nei bet kada turime naudoti priemones sielai pašvęsti ir prisirišti prie Dievo. Šiame laikmetyje, kai tikėjimas yra labai suklaidintas, būtina giliau jį pažinti. Priešingu atveju pradedama abejoti tikėjimo tiesomis, kadangi nebegalima atremti prieš tikėjimą nukreiptų tokių viliojančių klaidingų argumentų.

Tam naudokime advento susikaupimo laiką.

Jūsų Kristuje

Kun. Josef Persie

Katalikų charizminis atsinaujinimas[1]

Kun. Scott Gardner

ĮVADAS

Pakrikštyti „dvasia“

„Pakrikštyti Dvasia“, „malda kalbomis“, „pranašystės dovana“, „asmeniniai santykiai su Jėzumi“ – tai skambūs žodžiai vadinamojo katalikų charizminio atsinaujinimo (toliau – CCR), judėjimo, kurio šaknų reikia ieškoti niekieno nevadovaujamų studentų „atsitraukime“ Pitsburgo Duquesne universitete 1967 m. Iki 1990 m. judėjimas jau vienijo 72 mln. pasekėjų iš viso pasaulio, oficialios organizacijos veikė 120 šalių. Toks spartus judėjimo augimas tiek čia, tiek ir užsienyje, kartu su beveik visišku atsisakymu net formalios katalikiškos praktikos, įsitikinimų ir kalbėjimo būdų, jau gana seniai kelia susirūpinimą katalikams. Atsižvelgiant į CCR 30-ies metų sukaktį, įvykusią praėjusiais metais, dera išsamiau apžvelgti šio judėjimo pažiūras, praktikas ir prielaidas. Šios tipiškos citatos, paimtos iš charizminės literatūros, yra susijusios su vienu iš CCR kertinių akmenų – „Šventosios Dvasios krikštu“, „tikėjimo patirtimi“, kai žmogus jaučia malonių, gautų per Krikštą, Sutvirtinimą, ir Šventąją Eucharistiją, išliejimą ir giliai asmeniškai patiria Dievo buvimą. Judėjimas siūlo stulbinančiai netradicinį požiūrį į sakramentus, ir jo laikosi dauguma judėjimo šalininkų.

Kiekvienoje parapijoje visada yra keletas grupių su savo vizija, tikslu ir tarnystės sritimi [sic]. Niekam nekelia nerimo Rožančiaus būrelis, Marijos legionas, Šv. Vincento Pauliečio draugija ir daug kitų parapinių organizacijų – sąrašas galėtų būti daug ilgesnis. Tad kodėl toks sambrūzdis kyla dėl charizminio atsinaujinimo? Žinoma, maldos grupė yra pageidautinas dalykas kiekvienai parapijai. Bet tiesa yra ta, kad CCR nėra tik savaitinis susirinkimas maldai. Jo esmė yra krikštas Šventąja Dvasia – Dievo malonė, kuri, aš manau, turėtų

---

[1] Straipsnis pirmiausia publikuotas 1998 m. kovo mėn. žurnale *Angelus*.

būti normali kiekvieno krikščionio patirtis. Per jį visi – dvasininkai ir pasauliečiai, vyrai ir moterys, jauni ir seni, juodi ir balti, turtingi ir vargšai, turi galimybę pasakyti aiškų ir galutinį „taip“ Dievui. Bet tai yra dar daugiau. Kai mes asmeniškai įsipareigojame Jėzui Kristui, mes taip pat sakome „taip“ stiprinančiam Šventosios Dvasios buvimui ir jos dovanoms – charizmoms. Daugeliui iš mūsų nepavyko to padaryti, kai tapome krikščionimis. Mes galime tai padaryti dabar, leisdami Šventajai Dvasiai pakeisti pačią mūsų būties esmę ir paruošti mus tarnystei Bažnyčioje ir pasaulyje.

Doktrininiai pažeidimai

Šio pareiškimo potekstės turėtų būti suvokiamos net tam, kas bent paviršutiniškai išmano katekizmą. Ortodoksiniu požiūriu šį pareiškimą galima traktuoti kaip nuorodą į Sutvirtinimo sakramentą, per kurį Šventoji Dvasia ateina pas mus ypatingu būdu, padarydama mus tikrais krikščionimis ir tobulais Kristaus kariais. Jei jų mąstymas būtų labiau sakramentinis, būtų galima įtarti, kad jie steigia „aštuntąjį sakramentą“, reikalingą papildyti kitiems septyniems sakramentams. Priešingai, charizmininkai neigia bet kokį aiškų ryšį tarp „Krikšto Šventąja Dvasia“ ir katalikų sakramentų, nes, pasak jų, „sakramentinės apeigos ir religinė patirtis yra viena kitą papildančios dalys įvedant žmogų į krikščionybę“. Kadangi šios „įkrikščioninimo“ funkcijos papildo viena kitą, charizmininkai nemato priežasties atmesti galimybės, kad nekatalikai ir netgi nekrikščionys gali patirti „charizmas“, neeilines Šventosios Dvasios apraiškas, kurios tokiu būdu padėjo išplisti ankstyvajai Bažnyčiai ir kurių sumažėjo pasibaigus Apaštalų amžiui. Iš tiesų jie mano, kad viena kitą papildančios „įkrikščioninimo“ dalys gali būti lengvai sukeistos vietomis, t. y., kad net nekrikštyti gali patirti šį „Šventosios Dvasios krikštą“ ir tapti, *ipso facto*, krikščionimis, tik reikia „sakramentinių apeigų“ užbaigti jų „įkrikščioninimui“. Šių žmonių padėtis teoriškai būtų ta pati kaip katalikų, kurie, gavę sakramentus, vis dar laukia sąmoningos nematomų malonių apraiškos. Akivaizdu, kad daugelis žmonių, kartais net didžių šventųjų, niekada nėra ir nebuvo patyrę pastebimų paguodų savo tikėjime, o dar mažiau ypatingų Šventosios Dvasios apraiškų. Pasakyti, kad nekrikštytas asmuo, kuris patyrė šį „Šventosios Dvasios krikštą“, yra taip pat arti Dievo, ar net arčiau nei

pamaldus, pakrikštytas katalikas, kuris niekada neturėjo tokios patirties, yra absurdiška. Šio absurdo šaknis yra klaidinga prielaida, kad malonės suteikimą ar bent jau jos išsiliejimą visada lydi emocinė patirtis. Bet yra ne taip. Dažnai vienintelis sakramentinės malonės suteikimo ženklas yra pats sakramentinis simbolis. Tridento Susirinkimo katekizmas apibrėžia sakramentą kaip „matomą ženklą nematomos malonės, įsteigtos mūsų išteisinimui". Be to, tai yra ženklas, kuris įvykdo tai, ką jis reiškia. Kadangi matomi visų sakramentų ženklai yra visiškai objektyvūs ir nustatyti Bažnyčios pagal mūsų Viešpaties įsakymą ar įkvėpimą, asmeniniai jausmai neturi jokios įtakos malonės suteikimui per sakramentus (žinoma tol, kol nėra priešingų ketinimų).

Tikslas: atskleisti pagrindines charizmines idėjas ir parodyti jų nesuderinamumą su katalikybe

„Krikštas Šventąja Dvasia", šis pagrindinis CCR komponentas, kaip ir daugelis kitų yra paremtas klaidingomis idėjomis apie malonę, patirtį ir jų tarpusavio santykius, ir šias idėjas propaguoja jų pasekėjai. Pagrindiniai charizminės platformos bruožai kartu su klaidingais principais, kuriais ji remiasi, bus nuosekliai nagrinėjami katalikų doktrinos šviesoje. Kai kurios klaidos, kaip antai fenomenalizmas, gnosticizmas, ekumenizmas, protestantizmas, ir antikvariškumas jau buvo išsamiai aptartos Bažnyčios Magisteriumo. CCR klaidinga ekleziologija ir didelės klaidos aiškinant malonę, valią ir sakramentus, reikalauja daug gilesnio traktavimo. Taps aišku, kad nepaisant šiuolaikinių dvasininkų entuziazmo dėl šio judėjimo, CCR iš esmės yra nekatalikiškas ir nesuderinamas su dvidešimties amžių katalikų mokymu. Trumpai apžvelgus jo šaknis, bus tyrinėjamas visas medis, viena šaka po kitos ir visi jo kartūs vaisiai bus parodyti vadovaujantis Apaštalo įsakymu: „Ištirkite visus dalykus; tvirtai laikykitės to, kas gera" (1 Tes 5, 21).

TRUMPA JUDĖJIMO ISTORIJA

Protestantiškos šaknys

Kad ir kaip charizmininkai stengtųsi atsekti akivaizdžias „Dvasios" apraiškas iki nenutrūkstamos Apaštalų tradicijos, jų

pastangos pasmerktos žlugti. Kai kurie teigia, kad ankstyvieji reiškiniai pranyko dėl „slopinančio“ hierarchijos požiūrio. Visgi faktą, kad apie charizminių reiškinių egzistavimą po Apaštalų amžiaus nebuvo žinoma, ketvirtajame amžiuje patvirtina šv. Augustinas, pareikšdamas: „Kas mūsų dienomis tiki, kad tie, ant kurių uždedamos rankos, galėtų gauti Šventąją Dvasią ir turėtų nedelsdami pradėti kalbėti kalbomis...“ Šie ženklai buvo pritaikyti aniems laikams. Šv. Dvasios suteikta dovana kalbėti visomis kalbomis buvo ženklas, kad Dievo Evangeliją reikia išplatinti visomis žemės kalbomis. Bet šis reiškinys buvo ženklas, ir jis praėjo. Charizminiai reiškiniai praėjo pasibaigus apaštalinei tradicijai, todėl šių moderniųjų reiškinių kilmės turime ieškoti kitur. Dauguma rašytojų moderniojo sekmininkų judėjimo pradininku laiko Džoną Wesley, garsų buvusį anglikonų dvasininką ir metodistų sektos įsteigėją, gyvenusį XVIII amžiuje. Wesley, pats būdamas anglikonų dvasininko sūnus, augo bandydamas „sudvasinti“ vis dar pernelyg „katalikišką“ anglikonų religiją. Jis pabrėžė stiprų emocinį asmeninį pamaldumą, „asmeninį santykį su Dievu“. Vieną dieną, po ilgos ligos, Wesley pajuto didžiulę „Dvasios“ pagavą ir suprato, kad visi ankstesni religiniai jo kūriniai yra tik šiukšlės. Taip „sustiprintas“, pakrikštytas Šventąja Dvasia, gavęs „antrąjį palaiminimą“, kaip jis pats sakė, jis galėjo pradėti skelbti savo mokymą ir per metodistų „maldos susirinkimus“ beširdes anglikonų nominalių krikščionių mases atvesti į gilesnį Dievo akivaizdos pajautimą. Paralelė tarp metodistų atsiradimo ir CCR kilmės tampa dar akivaizdesnė, kai mąstome apie kitą jo žingsnį. Savo judėjimą Wesley pradėjo kaip anglikonų Bažnyčios sekmadienio liturgijos papildymą. Vyko savaitiniai maldos susirinkimai, kuriems vadovavo dvasininkai. Netrukus anglikonų institucijos susirūpino metodistų veiklos kryptimi ir atsisakė jiems skirti daugiau dvasininkų. Tada Wesley atskyrė judėjimą nuo anglikonų hierarchijos, savo autoritetu įkurdamas savo bažnyčią, nors ir neatsisakydamas anglikoniškos „kunigystės“. Yra nemažas skaičius katalikų apostatų, kurių apostazė – formali ar materiali – įvyko dėl CCR. Rašytojas žino vieną charizminę protestantų bažnyčią, kurią sudaro beveik vien tik atsimetėliai katalikai. Tikrasis sekmininkų judėjimas prasidėjo XIX

amžiaus atgimimo judėjime, kuris, be kita ko, 1900 m. Kanzase pagimdė Charles Parham Topekos sektą. Katalikai charizmininkai šioje eretiškoje sektoje atseka „Dvasios išsiliejimą“ moderniųjų laikų pradžioje. Trumpą šios sektos istorijos santrauką galima rasti Williamo Whalen knygoje *Mažumų religijos Amerikoje*. Glosolalija (kalbėjimas kalbomis) pakartotinai pasirodo 1901 m. Charles F. Parham, šventenybė pamokslininkas, buvo sunerimęs dėl savo dvasinio gyvenimo sausringumo. Jis išsinuomojo baltus dramblio kaulo rūmus Topekoje ir čia įsteigė Biblijos mokyklą, į kurią priėmė apie 40 studentų. Kartu jie pradėjo intensyvias Šv. Rašto studijas ir priėjo išvadą, kad kalbėjimas kalbomis buvo vienas iš ženklų, liudijančių, kad krikščionis gavo Šventosios Dvasios krikštą. 1900 m., Naujųjų metų išvakarėse, 7 val. vakare viena iš studenčių, miss Agnes N. Ozmen nustebino susirinkusiųjų grupę, pradėjusi melstis kalbomis. Per kelias dienas daugiau žmonių pasekė jos pavyzdžiu. Parham penkerius metus praleido kaip keliaujantis pamokslininkas, tada atidarė kitą Biblijos mokyklą, šį kartą Hjustone. Vienas iš jo mokinių, juodaodis dvasininkas W. J. Seymore, atnešė „pilnos evangelijos“ žinią į Los Andželą. Trejus metus trukęs atgimimas į šį Kalifornijos miestą pritraukė žmonių iš visos šalies, ir šie žmonės įkūrė sekmininkų judėjimą daugelyje didžiųjų JAV miestų, taip pat daugelyje Europos šalių. Senojo šventenybės bažnyčios atsisakė ypač pabrėžti kalbėjimą kalbomis, bet greitai buvo įkurta dešimtys nepriklausomų sekmininkų bendruomenių. Tvirtai įsišaknijęs protestantizmo dirvoje, sekmininkų judėjimas pradėjo greitai augti. Katalikų rašytojai visada žiūrėjo į jį kaip į eretišką sektą, o ne kaip į „seserišką bažnyčią“. Revoliucija, įėjusi į Bažnyčią kartu su Vatikano II Susirinkimu, turėjo pakeisti šį požiūrį, o „atverti langus į pasaulį“ turėjo reikšti atsivėrimą pasaulio religijoms ir jų kunigaikščiui šėtonui.

Katalikų „transplantas“

1967 m. per ankstyvąjį ekumeninį siautulį ir plačiai išplitusią apostazę, prasidėjusią po Vatikano II Susirinkimo suirutės, Pitsburgo Duquesne universiteto studentai dėl dvasinės sausros pradėjo jausti sekmininkų įtaką; jie pavydėjo savo draugams protestantams

„pakeisto gyvenimo“ ir nusprendė melsti panašių „malonių“. Savaitgalio „pasitraukimas“ atvėrė jiems vartus. Įvairūs žmonės kreipėsi į įvairius protestantų pastorius. Pasauliečiai ir maldos grupės, – visi gavo „Dvasios Krikštą“ po to, kai eretikai, melsdamiesi už juos, dėjo rankas. Šio veiksmo svarbos neįmanoma pervertinti. Šie katalikai pasidavė nekatalikiškam neva sakramentiniam ritualui, akivaizdžiai pasityčiodami iš Sutvirtinimo sakramento, ir emocinis virpulys, sukeltas šios nuodėmės (žinoma, objektyviai vertinant), įtikino juos tos patirties šventumu. Po ritualo jie išėjo jau kaip „katalikų“ charizmininkai, ir jų įtaka kaip stichinis gaisras išplito po visą šalį (pirmiausia kolegijų studentų miesteliuose, vėliau ir visame pasaulyje). Jei kada nors buvo argumentų, kad reikia klausyti Bažnyčios, tai būtent čia yra tas atvejis. Jau beveik 2000 metų Bažnyčia perspėja savo vaikus laikytis atokiau nuo eretiško „garbinimo“, nes ji žino, kokias pasekmes tai atneš tiek asmenims, kurie dalyvauja, tiek ir visam mistiniam Kūnui. Tačiau CCR nesidrovėdamas pripažįsta, net giria savo ekumenines, PROTESTANTIŠKAS šaknis! Numanoma prielaida, kad Bažnyčia – Kristaus Kūnas – prarado didesnę dalį (charizmininkai sakytų didžiąją dalį) tikėjimo, o Šventoji Dvasia išlaikė tikėjimą protestantizme. Protestantai atstato Bažnyčioje jos prarastą tėvoniją. Tai įžūli ir aiškiai klaidinga pozicija, kuri kategoriškai prieštarauja dviem Tikėjimo dogmoms: *extra ecclesiam nulla salus* (be Bažnyčios nėra išganymo) ir Bažnyčios neklystamumo. Apie abi bus kalbama vėliau. Šiandien kiekviena vyskupija turi oficialiąją charizminių ryšių palaikymo tarnybą. Visame pasaulyje yra charizminių maldos grupių, vyksta seminarai, suvažiavimai, rekolekcijos ir kt. Kiekvienas hierarchijos lygis turi savo kontingentą, ir daug charizmininkų esama tarp dvasininkų, ypač vienuolių (t. y. vienuolių dvasininkų). Kaip bus parodyta, net Roma nėra apsaugota nuo jų įtakos.

(Straipsnio tęsinys kitame Aplinkraščio numeryje.)

Ar kremavimas yra krikščioniškas paprotys?

Pagoniškos antikos laikais kremavimas daugeliui tautų buvo įprastas reiškinys. Jis sutinkamas indoeuropiečių, skandinavų ir slavų gentyse. Kulminaciją kremavimas pasiekė vėlesniame bronzos amžiuje. Po to tautos mirusiuosius pradėjo dažniau laidoti žemėje. Egiptiečiams, Pietų Amerikos indėnams ir kinams kremavimas nebuvo žinomas, Babilonijoje ir Asirijoje jis buvo naudojamas tik išimtinais atvejais.

Kai tautos priėmė krikštą, jos kaip savaime suprantamą dalyką priėmė ir paprotį laidoti žemėje. Tai ne atsitiktinumas, tam buvo priežasčių:

- Krikščionys mirtimi norėjo būti panašūs į Viešpatį, kuris juos atpirko savo mirtimi ir prisikėlimu, ir jiems žadėjo prisikėlimą bei amžinąjį gyvenimą.
- Kartu su tikėjimu jie gavo supratimą, kad kūnas yra prigimtinio ir antgamtinio gyvenimo įrankis. Savo darbais kūniškas žmogus pelno amžinąją laimę arba pražūtį. Po prisikėlimo kūnas tinkamai dalyvaus sielos gyvenime.
- Krikščioniškas tikėjimas taip pat rodo pašaukimą jau per žemiškąjį gyvenimą būti Šv. Dvasios šventove[1], netgi Švč. Trejybės buveinė[2]. Todėl jam reikia teikti pagarbą, kuriai prieštarauja savanoriškas kūno sunaikinimas po mirties. Sveikas protas sako, kad toks sunaikinimas prieštarauja įprastai pagarbai savo kūnui, ir tai turėtų atgrasyti nuo kūno sunaikinimo.

Modernioji kremavimo mada pirmiausia atsirado Prancūzijoje XVIII amžiuje, kai laisvamaniai ir masonai paskelbė kovą

---

[1] „Argi nežinote, kad jūs esate Dievo šventovė ir jumyse gyvena Dievo Dvasia? Jei kas Dievo šventovę niokoja, tą Dievas suniokos, nes Dievo šventovė šventa, ir toji šventovė – tai jūs!“ (1 Kor 3, 16–17).

[2] „Jei kas mane myli, laikysis mano žodžio, ir mano Tėvas jį mylės; mes pas jį ateisime ir apsigyvensime“ (Jn 14, 23).

krikščionybei. Šis judėjimas turėjo didesnę sėkmę masonams pradėjus propagandą Italijoje. Iš čia kremavimo mada pasklido ir į kitas šalis. Vokietijoje marksistinis judėjimas mielai priėmė tokią galimybę priešintis bet kokiam tikėjimui pomirtiniu gyvenimu.

Iš esmės tuo norėta pareikšti netikėjimą prisikėlimu ir amžinuoju gyvenimu, kurie yra centriniai krikščioniškojo tikėjimo taškai.

Dėl šitos antireliginės propagandos kremavimas Bažnyčios Kanonų teisės kodekso buvo griežtai uždraustas[1]. Žmonėms buvo uždrausta priklausyti nuo kremavimo asociacijų[2]. Po kremavimo numirėlį krikščioniškai laidoti buvo leidžiama tik tada, jei prieš mirtį jis nebuvo pareiškęs noro būti kremuotu po mirties.

Kadangi naujasis Kanonų teisės kodeksas kremavimą uždraudžia tik tada, jeigu jis pasirinktas prieštaraujant tikėjimui[3], ši praktika dabar išplitusi kaip mada. Deja, dažniausiai tikintiesiems nebebandoma aiškinti jo nekrikščioniškos kilmės ir netinkamumo.

Daug žmonių apsisprendžia kremuotis nesuvokdami dalyko esmės. Dažnai yra neapgalvotai kartojama, kad kremavimas būtų tinkamesnis laidojimo būdas dėl ekonominių arba higieninių sumetimų, arba kad greitai nebeliks vietos įprastam laidojimui. Bet tyrimai rodo, jog tai netiesa. Dar yra ir tokių žmonių, kurie teigia, jog nenori, kad po mirties juos éstų kirmėlės. Argi jie tai dar jaus? Tikriausiai jie nežino, kaip siaubingai kūnas atrodo per kremavimo procesą: dėl karščio jis tarsi atgyja ir pradeda smarkiai judėti. Žmonės, stebėję kremavimo procesą, juo pasibjaurėjo. Akivaizdu, kad ši praktika neremia tikėjimo ir užkietina žmonių širdis. Ji labai tinka laikmečiui, kada žmogus nori užimti Dievo vietą: jis nori vadovauti gyvybės pradėjimui per kontraceptines priemones, dirbtinį apvaisinimą, klonavimą, hibridų kūrimą, nori vadovauti mirčiai per eutanaziją ir netgi po mirties jis nori būti savo viešpačiu. Puikybės triumfas! Ar žmogus tik tada grįš į protą, kai Dievas jį nubaus?

---

[1] Kanonų teisės kodeksas (1917 m.), can. 1203 § 1.
[2] Šv. Oficiumo dekretas, 1886 m. gegužės 19 d.
[3] Kanonų teisės kodeksas (1983 m.) 1176 § 3 ir 1184 § 1 nr. 2.

Vėlinių diena[1]

I. Tavo uždavinys yra padėti skaistykloje kenčiančioms vėlėms

Užtenka prisiminti skaistyklos ugnį, kuri degina ten esančias vėles, kad sukiltų meilės ir gailestingumo jausmai. Skaistyklos kančios beveik prilygsta pragaro kančioms. Tavo uždavinys yra užgesinti tą ugnį, palengvinti tas kančias. Argi nepasigailėsi vėlių, esančių didžiausioje nelaimėje, ir jas apleisi? Sunkiausia tų vėlių kančia yra ne ugnis, bet kas kita. Tai yra jų atskyrimas nuo Dievo, dangaus linksmybių šaltinio. Stipriau nei magnetas prie Dievo jas traukia nematoma jėga, kurios neįmanoma sulaikyti. Bet veltui, neišvys Dievo, kol neatsiteis už kaltes. O apgailėtinas jų likime! Ar mes nebūtume apgailėtini, jeigu nenorėtume ateiti joms į pagalbą, kada jos pačios sau niekuo nebegali padėti? Jų padėtis yra labiau apgailėtina nei to stabo ištikto žmogaus, gulinčio prie gydančio vandens šaltinio: arti yra gydantis vaistas, bet jo pasiekti ligonis neįstengia. Pasiklausyk jų atodūsių ir dejavimų: „Neturime žmogaus. Nėra žmogaus, kuris sutraukytų mūsų kančių pančius. Negirdi jis

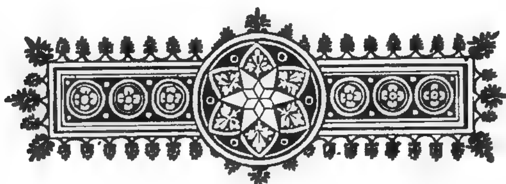
[1] Ištrauka iš „Laetitia“ leidybinio projekto rengiamos Jean Chapuis knygos „Kiekvienos metų dienos apmąstymai“. Knyga pasirodys prieš Kalėdas.

mūsų šauksmų, nesugraudina jo mūsų dejavimai. Krikščioniškoji siela, pasigailėk mūsų!“ Tave prašo, tavo pagalbos šaukiasi tavo brolis, draugas, pagaliau tavo tėvas ir motina, kurie gal dėl tavo kaltės turi taip sunkiai kentėti. Tačiau tu nekreipi dėmesio į tuos šauksmus ir dejavimus, ir tavo širdis nė kiek nesusijaudina. Toks tu sūnus! Toks draugas! Nenori pasigailėti tų, kurie yra padarę tau tiek gera. Vėlėms iš skaistyklos išgelbėti nesigailėk nieko, ko iš tavęs reikalauja meilė ir teisingumas.

II. Yra naudinga gelbėti skaistykloje esančias vėles

1. Taip darydamas kilsi tobulume. Labiau bijosi kasdienės nuodėmės, už kurią Dievas sunkiai baus. Su didesniu noru atgailausi už nusidėjimus, už kuriuos turėtum sunkiai kentėti skaistykloje. Dažniau mąstysi apie mirtį, todėl geriau atliksi savo pareigas.

2. Įsigysi daug draugų, nes kiek bus išgelbėta sielų, tiek turėsi draugų. Dievas nieko nepalieka be užmokesčio. Tavo maldomis iš skaistyklos išvaduotos vėlės, pasiekusios dangų, iš dėkingumo prašys Viešpatį Dievą, kad tau už tai gausiai atlygintų, ir Dievas išklausys jų prašymus. Jeigu užmirši tas skaistykloje esančias vėles, tai ir jos tave užmirš, jei tave ištiks toks pat likimas kaip ir jas. Tau bus atseikėta tokiu pat saiku, kokiu tu kitiems seikėjai. Jeigu turi nors kiek tikėjimo, eik į kapines, žiūrėk ir klausykis: matai tūkstančius į tave ištiestų rankų, girdi tūkstančius balsų, šaukiančių: „Pasigailėk mūsų! Būk mūsų išganytojas, ir mes būsime tavo užtarėjos!“ Nesipriešinkime jų prašymams. Jų gerovė mums turėtų rūpėti labiau negu mūsų pačių nauda.

Atlaidai lapkričio mėnesį

Lapkričio 1-8 dienomis kasdien galima pelnyti visuotinius atlaidus mirusiųjų vėlėms, atlikus šiuos įsakytus darbus: aplankius kapines ir bent mintyse pasimeldus už mirusiuosius.
Lapkričio 2 dieną visuotinius atlaidus mirusiesiems galima pelnyti aplankius bažnyčią ar koplyčią bei sukalbėjus „Tėve mūsų" ir „Tikiu Dievą".

Šiuos atlaidus galima pelnyti konkretiems mirusiesiems arba visoms skaistykloje kenčiančioms vėlėms.

Sąlygos visuotiniams atlaidams gauti:

- **išpažintis** per savaitę prieš darbus arba per savaitę po atliktų įsakytų atlaidų darbų (vienos išpažinties užtenka keliems atlaidams pelnyti);
- **sakramentinė šv. Komunija** (ji reikalinga visiems atlaidams; gali būti prieš kelias dienas iki darbų ar po atliktų įsakytų atlaidų darbų);
- **malda Šv. Tėvo intencija** (ji reikalinga visiems atlaidams, bent „Tėve mūsų" ir „Sveika, Marija"). Šv. Tėvo intencijos yra šios: Šv. Motinos Bažnyčios išaukštinimas, erezijų išnaikinimas, tikėjimo išplitimas, nusidėjėlių atsivertimas bei taika tarp krikščionių vadovų ir kt.;
- **nebūti prisirišus prie jokios nuodėmės, net lengvosios.**

Įvykdžius ne visas sąlygas, Bažnyčia už atliktus įsakytus darbus suteikia dalinius atlaidus.

Maldas, reikalingas atlaidams gauti (jeigu nėra nurodyta kitaip), privaloma kalbėti bent lūpų judesiais, kadangi jos yra viešosios Bažnyčios maldos.

VšĮ „Laetitia“ leidybinio projekto „Už Tradiciją“ knygos

Marija Vinovska. MAKSIMILIJONO KOLBĖS PASLAPTIS (Biografija)

Knygoje aprašomas lenko pranciškono, Nekaltosios Riterijos (*Militia Immaculatae*) įkūrėjo kun. Maksimilijono Kolbės gyvenimas. Vaikystėje apsireiškusi Švč. Mergelė Marija visam amžiui pavergė jo širdį. Besąlygiškai vykdydamas Jos, o per Ją ir Dievo valią, tėvas Maksimilijonas pasirinko apaštalavimą per spaudą. Lenkijoje ir Japonijoje jis įkūrė Nekaltosios miestus (*Nepokalianovą ir Mugenzai no Sono*), kur vienuoliai spausdino katalikiškus leidinius. 1941 m. kunigas buvo žiauriai nukankintas nacių koncentracijos stovykloje, kai pasisiūlė numirti vietoj pasmerkto šeimos tėvo. 1984 m. jis paskelbtas šventuoju. Lietuviškas knygos leidimas skiriamas Maksimilijono Kolbės 70-osioms mirties metinėms paminėti.

Minkštas viršelis, 144 p. Kaina 16 Lt.

Šv. Liudvikas Marija Grinjonas de Monforas. AUKSINĖ KNYGA

XVIII a. prancūzų šventojo veikalų apie tobulą pamaldumą Švč. Mergelei Marijai rinkinys. Katalikų dvasinės literatūros klasika.

Kietas viršelis, 324 p. Kaina 24 Lt.

Knygų serija „BAŽNYČIOS MOKYMAS“ su garsiomis enciklikomis ir Bažnyčios Magisteriumo tekstais

Daug mūsų laikmečio klausimų bei problemų popiežiai jau seniai numatė ir pasiūlė jų sprendimą. Pirmosios knygos skaitytojas daug sužinos apie Bažnyčios įsteigimą ir konstituciją bei jos reikalingumą išganymui, taip pat apie tai, kaip popiežiai iki Vatikano II Susirinkimo vertino ekumenizmo judėjimą.

I knyga. Apie Bažnyčią
Kietas viršelis, 180 p. Kaina 22 Lt.

II knyga. Bažnyčia ir liberalizmas
Kietas viršelis, 220 p. Kaina 21 Lt.

III knyga. Apie Santuokos sakramentą ir auklėjimą
Kietas viršelis, 239 p. Kaina 21 Lt.

IV knyga. Modernizmas
Kietas viršelis, 332 p. Kaina 25 Lt.

Prel. dr. Feliksas Bartkus, kan. dr. Pijus Aleksa. DIEVAS IR ŽMOGUS. Katalikų tikėjimo tiesos, dorovės reikalavimai ir priemonės sielai pašvęsti

Lietuvoje išleistas pirmą kartą; apima daugelį religinio gyvenimo aspektų ir šiuolaikinių dorovinių problemų; skaidrus turinys; yra abėcėlinė dalykinė rodyklė; aiškus suskirstymas; didelis šriftas, patogu skaityti; paprasta ir aiški kalba.

Kietas viršelis, 670 p. Kaina 55 Lt.

TRADICINĖS IR NAUJOSIOS MIŠIOS
1969 m. liturginės reformos problema (straipsnių rinkinys)

Detali teologinė ir liturginė naujųjų Mišių analizė atskleidžia, kad šios apeigos nesuderinamos su katalikų Tradicija. Trumpa Romos ritualo istorija, visas tradicinių ir naujųjų Mišių tekstas.

Minkštas viršelis, 622 p. Kaina 20 Lt.

Šveicarijos fondas „Už Gyvybę“. MIRJAM... KODĖL TU VERKI? Moterų kančios po aborto

Autentiški moterų liudijimai apie išgyvenimus po aborto (poabortinį sindromą). Knyga atvirai sako tiesą apie negimusių vaikų žudymą ir jo pasekmes pačiai motinai.

Minkštas viršelis, 184 p. Kaina 5 Lt.

Šv. Vincentas Lerinietis. PRIMINIMAS

Tai klasikinis veikalas apie Tradicijos reikšmę Bažnyčioje, kuriuo rėmėsi popiežiai ir Bažnyčios susirinkimai. Ši knyga parašyta V amžiuje, bet kaip niekada aktuali šiais modernizmo laikais.

Minkštas viršelis, 72 p. Kaina 5 Lt.

Arkivysk. Marcel Lefebvre. ATVIRAS LAIŠKAS SUTRIKUSIEMS KATALIKAMS

Kodėl žymus misionierius ir hierarchas ryžtasi konfliktui su Roma? Nes iškilo grėsmė katalikų tikėjimui ir Bažnyčiai, kuriai jis tarnavo visą gyvenimą. Verta perskaityti ir nepritariantiems arkivysk. M. Lefebvre'o pozicijai!

Minkštas viršelis, 160 p. Kaina 7 Lt.

Kun. Juozas Lomanas. QUO VADIS, MODERNIOJI EUROPA?

Europos kelias iš pagonybės į katalikišką civilizaciją ir atgal į pagonybę. Tragiška istorija, iliustruota šimtais citatų iš žymių filosofų ir mokslininkų veikalų. Atstoja populiarų įvadą į moderniąją filosofiją.

Minkštas viršelis, 336 p. Kaina 12 Lt.

ROMA IR TRADICIJA. Šv. Pijaus X kunigų brolijos derybos su Vatikanu 2004 metais

Rinkinyje pateikti interviu ir brolijos gen. vyresniojo paskaita atskleidžia, kad brolijos siūlomas grįžimas prie Tradicijos yra vienintelė išeitis iš šiandieninės krizės Katalikų Bažnyčioje.

80 p. Kaina 3 Lt.

Kun. Karl Stehlin. MILITIA IMMACULATAE

Knygelė supažindina su šv. Maksimilijono Kolbės įsteigtu *Militia Immaculatae* (MI) judėjimu: jo atsiradimu, istoriniu vystymusi, tikslais ir jų įgyvendinimo būdais. Pateikiami originalūs įstatai ir tėvo Maksimilijono pastabos, skirtos MI.

32 p. Kaina 7 Lt.

Tėvas Emanuelis. TRAKTATAS APIE BAŽNYČIOS TARNYSTĘ

Žymaus prancūzų klebono, benediktino vienuolio, dvasinio rašytojo patarimai broliams kunigystėje, kaip išlaikyti maldos dvasią Bažnyčios tarnystėje.

Minkštas viršelis, 52 p. Kaina 2 Lt.

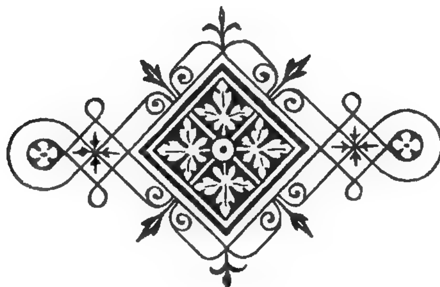
AUKŠTYN ŠIRDIS. Katalikų maldos ir giesmės

Šv. Mišių (pagal 1962 m. Mišiolą) tekstas lotynų ir lietuvių kalbomis, visos žymiausios maldos, litanijos ir pamaldžios praktikos, šimtai lotyniškų ir lietuviškų giesmių (daugelis iš jų su natomis), patogi maldų ir giesmių rodyklė.
Geriausia dovana Pirmosios šv. Komunijos ar Sutvirtinimo proga!

Net 900 puslapių ant plono popieriaus, kietas viršelis. Kaina 39 Lt.

Numatoma išleisti:

- **Jean Chapuis. KIEKVIENOS METŲ DIENOS APMĄSTYMAI (knyga pasirodys prieš Kalėdas)**
- **Serijos „BAŽNYČIOS MOKYMAS“ V knyga. Švč. Mergelė Marija išganymo darbe“** (Serija bus tęsiama.)

Liturginis kalendorius

Lapkritis

1 A – Visi Šventieji – I klasė; XXII sekm. po Sekminių min. Priv. šventė.
1–8 d. kapinių aplankymas – vis. atl. už mirusius.
2 T – Visų mirusių tikinčiųjų paminėjimas (Vėlinės) – I klasė. Bažnyčios aplankymas – vis. atl. už mirusius.
3 K – Eilinė diena – IV klasė. *Kunigų ketvirtadienis.*
4 Pe – Šv. Karolis (Boromiejus), vysk. ir išp. – III klasė; Šv. Vitalio ir Agrikolos, kankinių, min. *Švč. Jėzaus Širdies penktadienis.*
5 Š – Švč. M. Marijos šeštadienis – IV klasė. *Nek. Marijos Širdies šeštadienis.*
6 S – XXI sekmadienis po Sekminių – II klasė.
7 Pi – Eilinė diena – IV klasė.
8 A – Šv. Keturių Karūnuotųjų kankinių minėjimas.
9 T – Švč. Išganytojo (Laterano) arkibazilikos pašventinimas – II klasė; Šv. Teodoro, kank., min. Katedros aplankymas – vis. atl.
10 K – Šv. Andriejus Avelinas, išp. – III klasė; Šv. Trifono, Respicijaus ir Nimfos, merg., kankinių, min.
11 Pe – Šv. Martynas, vysk. ir išp. – III klasė; Šv. Meno, kank., min.
12 Š – Šv. Martynas I, pop. ir kank. – III klasė.
13 S – XXII sekmadienis po Sekminių – II klasė.
14 Pi – Šv. Juozapatas (Kuncevičius), vysk. ir kank. – III klasė.
15 A – Šv. Albertas Didysis, vysk., išp. ir Bažn. mok. – III klasė.
16 T – Šv. Gertrūda, merg. – III klasė. Lietuvoje: Aušros Vartų Švč. Mergelė Marija, Gailestingumo Motina – I klasė.
17 K – Šv. Grigalius Stebukladarys, vysk. ir išp. – III klasė.
18 Pe – Šv. apaštalų Petro ir Pauliaus bazilikų pašventinimas – III klasė.
19 Š – Šv. Elzbieta (Vengrė), našlė – III klasė; Šv. Poncijono, pop. ir kank., min.
20 S – XXIII ir paskutinis sekmadienis po Sekminių – II klasė.
21 Pi – Švč. M. Marijos Paaukojimas – III klasė.
22 A – Šv. Cecilija, merg. ir kank. – III klasė.
23 T – Šv. Klemensas I, pop. ir kank. – III klasė; Šv. Felicitos, kank., min.
24 K – Šv. Kryžiaus Jonas, išp. ir Bažn. mok. – III klasė; Šv. Krizogono, kank., min.
25 Pe – Šv. Kotryna (Aleksandrietė), merg. ir kank. – III klasė.
26 Š – Šv. Silvestras, abatas – III klasė; Šv. Petro Aleksandriečio, vysk. ir kank., min.
27 S – I advento sekmadienis – I klasė.
28 Pi – Eilinė diena – III klasė.
29 A – Eilinė diena – III klasė; šv. Saturnino, kank. min.
30 T – Šv. Andriejus, apaštalas – II klasė; eilinės dienos min.

Gruodis

1 K – Eilinė diena – III klasė. *Kunigų ketvirtadienis.*
2 Pe – Šv. Bibijona, merg. ir kank. – III klasė; eilinės dienos min. Švč. Jėzaus Širdies penktadienis.
3 Š – Šv. Pranciškus Ksaveras, išp. – III klasė; eilinės dienos min. Nek. Marijos Širdies šeštadienis.
4 S – II advento sekmadienis – I klasė.
5 Pi – Eilinė diena – III klasė; Šv. Sabo, abato, min.
6 A – Šv. Mikalojus, vysk. ir išp. – III klasė; eilinės dienos min.
7 T – Šv. Ambraziejus, vysk., išp. ir Bažn. mok. – III klasė; eilinės dienos min. Patariamas pasninkas ir susilaikymas.
8 K – Švč. M. Marijos Nekaltasis Prasidėjimas – I klasė; eilinės dienos min. Visuot. Bažnyčioje privaloma šventė.
9 Pe – Eilinė diena – III klasė.
10 Š – Eilinė diena – III klasė; Šv. Melchijado, pop. ir kank., min.
11 S – III advento sekmadienis (Gaudete) – I klasė.
12 Pi – Eilinė diena – III klasė.
13 A – Šv. Liucija, merg. ir kank. – III klasė; eilinės dienos min.
14 T – Advento metų ketvirčio diena – II klasė. Patariamas pasninkas ir susilaikymas.
15 K – Eilinė diena – III klasė.
16 Pe – Advento metų ketvirčio diena – II klasė; Šv. Euzebijaus (Verceliečio), vysk. ir kank., min. Patariamas pasninkas ir susilaikymas.
17 Š – Advento metų ketvirčio diena – II klasė. Patariamas pasninkas ir susilaikymas.
18 S – IV advento sekmadienis – I klasė.
19 Pi – Eilinė diena – II klasė.
20 A – Eilinė diena – II klasė. (Pal. Vitas, pirmasis Lietuvos vyskupas).
21 T – Šv. Tomas, apaštalas – II klasė; eilinės dienos min.
22 K – Eilinė diena – II klasė.
23 Pe – Eilinė diena – II klasė. (Švč. M. Marijos ir šv. Juozapo Sužadėtuvės.)
24 Š – Kalėdų vigilija (Kūčios) – I klasė. Privalomas susilaikymas, patariamas pasninkas.
25 S – Viešpaties Gimimas (Kalėdos) – I klasė. Privaloma šventė.
26 Pi – Šv. Steponas, pirmasis kankinys – II klasė. Kalėdų oktavos min.
27 A – Šv. Jonas, apaštalas ir evangelistas – II klasė. Kalėdų oktavos min.
28 T – Šv. Nekaltieji Vaikeliai, kank. – II klasė. Kalėdų oktavos min.
29 K – Penktoji Kalėdų oktavos diena – II klasė; Šv. Tomo (Beketo), vysk. ir kank., min.
30 Pe – Šeštoji Kalėdų oktavos diena – II klasė.
31 Š – Septintoji Kalėdų oktavos diena – II klasė; Šv. Silvestro I, pop. ir išp., min.

Gruodžio 3 d.

Šv. Kazimiero priorate Kaune vyks

Rekolekcijų diena

Dienotvarkė:

13.00 val. paskaita.
14.15 val. paskaita.
15.45 val. paskaita.
16.45 val. Švč. Sakramento adoracija, Rožančius.
18.00 val. giedotinės rarotų Mišios.

Paskaitos vyks paskaitų salėje. Per pertraukas tarp paskaitų bus laiko melstis ir atlikti išpažintį.

Rekolekcijų diena yra skirta susikaupimui ir pasiruošimui šventėms. Todėl labai prašome laikytis tylos.

Dėmesio!

Nuo lapkričio 1 d. iki kovo 1 d. vakarinės pamaldos Gailestingumo Motinos koplyčioje Kaune prasidės viena valanda anksčiau.

Pamaldų tvarka

Kaunas

Gailestingumo Motinos koplyčia

Birutės g. 1, įėjimas iš Vaidoto g. (prie Panemunės troleibusų žiedo).

Sekmadieniais:

9.00 Švč. Sakramento adoracija.
10.00 Giedotinės šv. Mišios, po jų – katechezė.

Šiokiadieniais:

I – V 7.15 Šv. Mišios* / 17.15 Rožančius (IV 17.00 Švč. Sakramento adoracija) / 18.00 šv. Mišios.
VI 8.15* / 9.00 šv. Mišios.

* Šių Mišių gali nebūti, prašome iš anksto pasiteirauti tel. 8–618–12953.

Išpažintį galima atlikti iki Rožančiaus (vakarinių pamaldų), šeštadienį ir sekmadienį – iki rytinių šv. Mišių, taip pat kitu laiku paprašius kunigo.

Šiauliai

Šv. Juozapo namai

Tilvikų g. 12

Sekmadieniais:

16.30 Rožančius.
17.00 Giedotinės šv. Mišios.
Išpažintį galima atlikti iki 16.50 val.

Ketvirtadieniais 18.30 Rožančius.

Galima susitarti dėl kitų sakramentų, ligonių aplankymo ir katekizmo pamokų. Tel: 8–618–12953.

Šv. Kazimiero prioratas
Birutės g. 1, LT–45320 Kaunas
Tel: (8–37) 345357
Tel./Faksas: (8–37) 749563
Mob.: 8–618–12953
El. paštas: prioratas@fsspx.lt
Interneto svetainė: www.fsspx.lt
Mūsų sąskaitos AB „Citadele“ banke:
Tėvo Damiano de Veusterio labdaros ir paramos fondas:
a. s.: LT44 7290 0000 0170 0223 (aukoms)
VšĮ „LAETITIA“:
a. s.: LT71 7290 0000 0170 0222 (knygoms)
Mūsų darbai remiasi jūsų pagalba. Dėkojame jums!